

¹Im achten Monat des zweiten Jahres des Königs Darius geschah das Wort des HERR zu Sacharja, dem Sohn Berechjas, des Sohnes Iddos, dem Propheten, und sprach:²Der HERR ist zornig gewesen über eure Väter.³Und sprich zu ihnen: So spricht der HERR Zebaoth: Kehret euch zu mir, spricht der HERR Zebaoth, so will ich mich zu euch kehren, spricht der HERR Zebaoth.⁴Seid nicht wie eure Väter, welchen die vorigen Propheten predigten und sprachen: So spricht der HERR Zebaoth: Kehret euch von euren bösen Wegen und von eurem bösen Tun! aber sie gehorchten nicht und achteten nicht auf mich, spricht der HERR.⁵Wo sind nun eure Väter? Und die Propheten, leben sie auch noch?⁶Ist's aber nicht also, daß meine Worte und meine Rechte, die ich durch meine Knechte, die Propheten, gebot, haben eure Väter getroffen, daß sie haben müssen umkehren und sagen: Gleichwie der HERR Zebaoth vorhatte uns zu tun, wie wir gingen und taten, also hat er uns auch getan?⁷Am vierundzwanzigsten Tage des elften Monats, welcher ist der Monat Sebat, im zweiten Jahr des Königs Darius, geschah das Wort des HERRN zu Sacharja, dem Sohn Berechjas, des Sohnes Iddos dem Propheten, und sprach:⁸Ich sah bei der Nacht, und siehe, ein Mann saß auf einem roten Pferde, und er hielt unter den Myrten in der Aue, und hinter ihm waren rote, braune und weiße Pferde.⁹Und ich sprach: Mein HERR, wer sind diese? Und der Engel, der mit mir redete, sprach zu mir: Ich will dir zeigen, wer diese sind.¹⁰Und der Mann, der unter den Myrten hielt, antwortete und sprach: Diese

¹فِي الشَّهْرِ الثَّامِنِ فِي السَّنَةِ الثَّانِيَةِ لِذَارْيُوسَ، كَانَتْ كَلِمَةُ الرَّبِّ إِلَى زَكَرِيَّا بْنِ بَرَخِيَّا بْنِ عِدُّو النَّبِيِّ. قَدْ غَضِبَ الرَّبُّ غَضَبًا عَلَى آبَائِكُمْ. قُلْ لَهُمْ هَكَذَا قَالَ رَبُّ الْجُنُودِ، ازْجِعُوا إِلَيَّ يَقُولُ رَبُّ الْجُنُودِ فَأَرْجِعَ إِلَيْكُمْ، يَقُولُ رَبُّ الْجُنُودِ. لَا تَكُونُوا كَأَبَائِكُمُ الَّذِينَ تَأْذَاهُمُ الْأَنْبِيَاءُ الْأَوَّلُونَ، هَكَذَا قَالَ رَبُّ الْجُنُودِ، ازْجِعُوا عَنْ طُرْفِكُمُ السَّرِيرَةَ وَعَنْ أَعْمَالِكُمُ السَّرِيرَةَ. قَلِمَ يَسْمَعُوا وَلَمْ يُصْعُوا إِلَيَّ، يَقُولُ رَبُّ الْجُنُودِ. أَبَاؤُكُمْ أَيْنَ هُمْ. وَالْأَنْبِيَاءُ هَلْ أَبَدًا يَجِيئُونَ. وَلَكِنْ كَلَامِي وَقَرَائِصِي الَّتِي أُوصِيْتُ بِهَا عِبِيدِي الْأَنْبِيَاءَ، أَقَلِمَ تُذَرِّكُ أَبَاءَكُمْ. فَارْجِعُوا وَقَالُوا، كَمَا قَصَدَ رَبُّ الْجُنُودِ أَنْ يَصْنَعَ بِنَا كَطُرْقَتِنَا وَكَأَعْمَالِنَا، كَذَلِكَ فَعَلَ بِنَا. فِي الْيَوْمِ الرَّابِعِ وَالْعِشْرِينَ مِنَ الشَّهْرِ الْخَادِي عَشَرَ هُوَ شَهْرُ سَبَاطَ. فِي السَّنَةِ الثَّانِيَةِ لِذَارْيُوسَ، كَانَتْ كَلِمَةُ الرَّبِّ إِلَى زَكَرِيَّا بْنِ بَرَخِيَّا بْنِ عِدُّو النَّبِيِّ. رَأَيْتُ فِي اللَّيْلِ وَإِذَا يَرْجُلٌ رَاكِبٌ عَلَى قَرَسٍ أَحْمَرٍ، وَهُوَ وَاقِفٌ بَيْنَ الْأَسِّ الَّذِي فِي الظِّلِّ، وَخَلْفَهُ حَيْلٌ حُمْرٌ وَشَفَرٌ وَشَهْبٌ. قُلْتُ، يَا سَيِّدِي، مَا هَؤُلَاءِ. فَقَالَ لِي الْمَلَكُ الَّذِي كَلَّمَنِي، أَنَا أَرِيكَ مَا هَؤُلَاءِ. فَأَجَابَ الرَّجُلُ الْوَاقِفُ بَيْنَ الْأَسِّ، هَؤُلَاءِ هُمُ الَّذِينَ أَرْسَلَهُمُ الرَّبُّ لِلْجَوْلَانِ فِي الْأَرْضِ. فَأَجَابُوا مَلَكَ الرَّبِّ الْوَاقِفِ بَيْنَ الْأَسِّ، قَدْ جَلْنَا فِي الْأَرْضِ وَإِذَا الْأَرْضُ كُلُّهَا مُسْتَرْيَحَةٌ وَسَاكِتَةٌ. فَقَالَ مَلَكُ الرَّبِّ، يَا رَبُّ الْجُنُودِ، إِلَى مَتَى أَنْتَ لَا تَرْحَمُ أُورُشَلِيمَ وَمُذُنَ يَهُودَا الَّتِي غَضِبْتَ عَلَيْهَا هَذِهِ السَّبْعِينَ سَنَةً. فَأَجَابَ الرَّبُّ الْمَلَكُ الَّذِي كَلَّمَنِي بِكَلَامٍ طَيِّبٍ وَكَلَامٍ تَعَزِيَةٍ. فَقَالَ لِي الْمَلَكُ الَّذِي كَلَّمَنِي، تَادِ قَائِلًا، هَكَذَا قَالَ رَبُّ الْجُنُودِ، غِرْتُ عَلَى أُورُشَلِيمَ وَعَلَى صِهْيُونَ غَيْرَةً عَظِيمَةً. وَأَنَا مُغَضِبٌ بَغَضٍ عَظِيمٍ عَلَى الْأَمَمِ الْمُطْمَئِنِّينَ. لِأَنِّي غَضِبْتُ قَلِيلًا وَهُمْ أَغَانُوا السُّنَّةَ. لِذَلِكَ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ، قَدْ رَجَعْتُ إِلَى أُورُشَلِيمَ بِالْمَرَاجِمِ، قَبِيَّتِي بُنَى فِيهَا يَقُولُ رَبُّ الْجُنُودِ، وَيُمَدُّ الْمِطْمَاطُ عَلَى أُورُشَلِيمَ. تَادِ أَيْضًا وَقُلْ، هَكَذَا قَالَ رَبُّ الْجُنُودِ، إِنَّ مُدُنِي تَقِيبُضُ بَعْدَ خَيْرٍ، وَالرَّبُّ يَعْزِي صِهْيُونَ بَعْدَ، وَبَحْتَارَ بَعْدَ أُورُشَلِيمَ. فَتَرْفَعُ عَيْتِي وَتَطْلُزُ وَإِذَا يَارْتَعَةِ قُرُونٍ. قُلْتُ لِلْمَلَكِ الَّذِي كَلَّمَنِي، مَا هَذِهِ. فَقَالَ لِي، هَذِهِ هِيَ الْقُرُونُ الَّتِي بَدَدَتْ يَهُودَا وَإِسْرَائِيلَ وَأُورُشَلِيمَ. فَارْأَيْهِ الرَّبُّ أَرْبَعَةَ صُنَاعٍ. قُلْتُ، جَاءَ هَؤُلَاءِ، مَاذَا يَفْعَلُونَ. فَأَجَابَ، هَذِهِ هِيَ الْقُرُونُ الَّتِي

sind es, die der HERR ausgesandt hat, die Erde zu durchziehen.¹¹ Sie aber antworteten dem Engel des HERRN, der unter den Myrten hielt, und sprachen: Wir haben die Erde durchzogen, und siehe, alle Länder sitzen still.¹² Da antwortete der Engel des HERRN und sprach: HERR Zebaoth, wie lange willst du denn dich nicht erbarmen über Jerusalem und über die Städte Juda's, über welche du zornig bist gewesen diese siebenzig Jahre?¹³ Und der HERR antwortete dem Engel, der mit mir redete, freundliche Worte und tröstliche Worte.¹⁴ Und der Engel, der mit mir redete, sprach zu mir: Predige und sprich: So spricht der HERR Zebaoth: Ich eifere um Jerusalem und Zion mit großem Eifer¹⁵ und bin sehr zornig über die stolzen Heiden; denn ich war nur ein wenig zornig, sie aber halfen zum Verderben.¹⁶ Darum so spricht der HERR: Ich will mich wieder zu Jerusalem kehren mit Barmherzigkeit, und mein Haus soll darin gebaut werden, spricht der HERR Zebaoth; dazu soll die Zimmerschnur in Jerusalem gezogen werde.¹⁷ Und predige weiter und sprich: So spricht der HERR Zebaoth: Es soll meinen Städten wieder wohl gehen, und der HERR wird Zion wieder trösten und wird Jerusalem wieder erwählen.¹⁸ 2:1 Und ich hob meine Augen auf und sah, und siehe, da waren vier Hörner.¹⁹ 2:2 Und ich sprach zu dem Engel, der mit mir redete: Wer sind diese? Er sprach zu mir: Es sind Hörner, die Juda samt Israel und Jerusalem zerstreut haben.²⁰ 2:3 Und der HERR zeigte mir vier Schmiede.²¹ 2:4 Da sprach ich: Was sollen die machen? Er sprach: Die Hörner, die Juda so zerstreut

بَدَدْتُ يَهُودًا حَتَّى لَمْ يَرْقَعْ إِنْسَانٌ رَأْسَهُ. وَقَدْ جَاءَ هَؤُلَاءِ
لِيُزْعِبُوهُمْ وَلِيَطْرُدُوا قُرُونَ الْأُمَمِ الرَّافِعِينَ قَرْنًا عَلَى
أَرْضِ يَهُودَا لِيَتَبَدَّهَا.

haben, daß niemand sein Haupt hat mögen
aufheben, sie abzuschrecken sind diese
gekommen, daß sie die Hörner der Heiden
abstoßen, welche das Horn haben über
das Land Juda gehoben, es zu zerstreuen.